

fra Metod Puljić

ŽUPNIK U IZBIČNU

Lipanj. Samostan. Šuma. *Lipanj* simbolizira ranu fazu najvedrijeg doba godine – ljeta. Kroz jesen, zimu i proljeće odvija se zanimljiv preobražaj prirode, a svoj vrhunac postiže ljeti. Kao priroda u najboljem cvatu i na najboljem svjetlu, čovjek u ljeto postaje pozitivan i vidljiv na posebno lijep način. *Samostan* redovniku simbolizira njegove početke, mjesto gdje je odgojen, dom, utočište, bratstvo, molitvu, razne lijepe i mučne trenutke. *Šuma* predstavlja mir, tišinu, ljepotu, služenje, zajedništvo mnogih stabala, izvor topline i građevinske konstrukcije, utočište za raznovrsni biljni i životinjski svijet. Osjećaj koji dobijemo promatrajući lipanj, samostan i šumu u životu fra Metoda Puljića te 1945. godine posve se preobrazio.

Fra Metod je rođen 24. studenoga 1912. godine u selu Vašarovići, koje pripada drevnoj hercegovačkoj župi Veljaci. Na krštenju dobio je ime Andrija. Kao dijete se veselo igrao na obroncima svoga sela i pomagao u kućnom radu. Školu je

fra Metod na bogosloviji u Mostaru 1935. godine, stoji u prvom redu u sredini

pohađao u obližnjem selu Grabu, nakon čega se upisuje na širokobriješku gimnaziju. Njegov školski kolega fra Častimir Majić o njemu kaže: „Po naravi je bio iskreno otvoren prema svima, posebno prema sjemeništarcima i bogoslovima. Marljivošću i upornošću stjecao je potrebna znanja, a u društvu je bio ugodan sugovornik. Volio je sport i zabavu kao dio dnevne dokolice iza napornih satova školske pripreme za sljedeći dan nastave“. Godine 1931. ulazi u novicijat, oblači franjevački habit i dobiva ime fra Metod. Teologiju do treće studijske godine studira u Mostaru, gdje je u svibnju 1937. godine zaređen za svećenika.

Nakon ređenja dalje odlazi na studij u glavni grad Belgije, Bruxelles. Odgojitelj bogoslova u Bruxellesu, fra Leonidus ga je posebno pohvalio. U jednom pismu upućenom provincijalatu hercegovačke provincije govori kako su svi njime zadovoljni i kako ga svi vole, te da je vrijedan i radin. Išao je u posjete svojim sunarodnjacima u gradove Liège i Charleroi, koji su, radeći u industrijskim središtima, proživljavali razne teškoće. Provincijal bi mu takve posjete uvijek odobrio, jer su ljudi bili potrebni utjehe i ohrabrenja. Nakon završenoga studija teologije u Bruxellesu u proljeće 1939. godine vraća se u Mostar.

Po povratku u Provinciju najprije kratko djeluje kao kapelan na Humcu, zatim kratko i u Mostaru. Nakon samo dvije godine, u prvoj ratnoj 1941. godini fra Metod je imenovan župnikom u brdskoj župi Izbično kraj Širokog Brijega. Bio je snalažljiv, zbog čega ga je fra Leo Petrović znao poslati na posebne zadatke. Vladala je oskudica, a zbog ratnoga stanja najveći je problem bila prekinuta komunikacija. Ova kriza je posebno udarila na odgojni sustav Provincije, trebalo je tolike prehraniti i obući. Provincijal je fra Metoda više puta slao po župama, a 1944. godine ga je poslao i u Zagreb kako bi se pobrinuo za razne potrepštine. Kada bi fra Metod otišao u nabavu, na njegovo bi mjesto u Izbično bio poslan fra Nevinko Mandić. U jednom pismu fra Leo iskazuje fra Metodu veliko poštovanje govoreći: „Znam što si Ti učinio za našu zajednicu. Hvala ti na spremnosti i daljnje pomaganja, ako bi bilo moguće i potrebno. Da je nama još naših Metoda, mnogo bi se lakše promećalo“.

Posljednje fra Metodove riječi nalazimo u pismu koje u listopadu 1944. godine šalje fra Leu iz Zagreba, obavještavajući ga da je pronašao potreban materijal. Dva tjedna boravio je kod fra Trpimira Muse u rezidenciji hercegovačkih franjevaca u Zagrebu. Ostaje zagonetno i nejasno je li se nakon toga vratio u Hercegovinu ili je kraj rata dočekao u Zagrebu. Nakon zločina koje su partizani počinili u veljači, travnju i početkom svibnja, hrvatska se vojska s mnoštvom civila povlači prema Sloveniji. Fra Metod se nalazio u tom mnoštvu. Preživio je bleiburški pokolj i bio je sudionik „križnoga puta“. Zajedno s još dvadeset svećenika, bogoslova i sjemeništara doveden je u samostan u Krapini, koji je OZN-i služio kao zatvor. Prema svjedočenju Frana Živičnjaka, jednoga od očevidaca, iz samostana su odvedeni u noći 4. lipnja. S njih je skinuto redovničko odijelo, povezani žicom ušli su u kamione. Prevezeni su u šumu gdje ih je već čekala

fra Metod Puljić s narodom u Izbičnu

iskopana jama. Ubijeni su, bačeni u jamu i zakopani. Djeca su pronašla njihove krunice, medaljice i dijelove redovničke odjeće i odnijela ih u Krapinski samostan gdje se i danas čuvaju.

U trenutcima križnoga puta, zatočeništva u krapinskom samostanu i smrtnoga časa u šumi Lepa Bukva, lipanj, samostan i šuma su za fra Metoda dobili drugačije značenje. Lipanj je prestao biti lijep i ugodan, pozitivan i osvježavajući. Postao je težak, turoban, pun teških osjećaja, izmorenih i prestravljenih lica. Samostan nije više bio dom i utočište, nego mjesto zatočeništva i iščekivanja vlastite smrti. Šuma nije predstavljala mir i tišinu, nego jeku i bol, plač i jauk. Teško vrijeme, teško okruženje, teški događaji, no ipak u sebi za nas kršćane nose podsjetnik na križ Isusa Krista. Bilo bi sve to uzaludno bez Kristova Križa i njegova poziva: „Uzmi svoj križ i pođi za mnom“. Naš je brat fra Metod u 33. godini života, kao naš Gospodin Isus, prošao križni put i susreo se licem u lice s mučiteljima. Poveden u smrt i bačen u jamu, dao je svima nama izvrsno svjedočanstvo vjere. Bio je revan službenik svoje Crkve i Provincije, a na kraju, kao krunu, zadobio priliku umrijeti sličan svome Gospodinu Isusu, izranjen, iscrpljen, posve slomljen, ali snažna duha i s vjermom u uskrsnuće.

Svemogući i dobri Bože, svaka generacija nosi svoju muku i teškoću. Udijeli nam milost da budemo dobri i vrijedni radnici na tvojoj njivi. Ne odustani od nas u svim našim lutanjima te nam daj hrabrosti suobličiti se Kristu Gospodinu na svim našim križnim putevima. Amen.

fra Ante Dodig

SLUGA BOŽJI FRA ANDRIJA TOPIĆ I 49 BRAĆE

SVJEDOCI VJERE

Zagreb, 2026.